

Gaseteta d'Ofot

Any I

3 de Maig de 1930

Núm. X

DEL MOMENT

EN LA marxa empresa vers la normalització de la vida constitucional espanyola que va prosseguint lentament l'actual govern, s'hi manifesta claríssimament l'enorme retrocés que representava per la llibertat dels individus i de les col·lectivitats l'actuació de la dictadura. Tan formidable ha estat aquest retrocés que costarà més del que sembla l'endegament final i el poder fer ús normalment i regularment dels drets que pertoqueu als ciutadans d'ací que són els drets dels ciutadans de tot el món.

En aquest procés de normalització que en aquest cas vol dir, neteja, endressa, retorn de les coses al seu lloc, deixar circular i comentar les qüestions que interessin a la ciutadania, hem de reconèixer, migrats i tot com són, els guanys que ja ens han pervingut de l'actuació de l'actual govern. Certament, avui, tot i que la censura no ha desaparegut, ni molt menys, ja és permès de fiscalitzar, de publicar i de donar a conèixer totes les obres i totes les dades que puguin recollir-se de les corporacions administratives, Diputacions, Ajuntaments, etc., etc.

I heus ací com per obra i gràcia d'aquesta fiscalització s'han anat endevinant i s'ha anat sabent on han anat a raure moltes inversions, moltes existències en caixa, molts emprèstits i molts superàvits ficticis. Tot això bé calia que el poble ho sabés. Què voleu més natural que un hom vulgui saber com s'han invertit les seves pessetes?

I és certament a això que autoritza el govern amb la seva política pacificadora, a tots els ciutadans i a tota la premsa. I aquests drets, gairebé diríem aquesta obligació

Una de tantes

Dissabte al vespre, quan una multitud entusiasta rebé a Est. Jaume Comita a Barcelona, unes càrregues duríssimes de la policia provocaren una confusió extraordinària i causaren una seixantena de ferits. És una de tantes violències a què érem acostumats en temps de manifestacions populars, i que, pel que es veu, haurem d'avesar-nos-hi altra vegada.

No s'hi val a parlar de gritos subversivos ni de actituds insolentes; suposant que en una manifestació política un partidari de bona fe, però cap calent, faci alguna imprudència, els que han de vetllar per l'ordre públic, precisament perquè tenen de lliur banda la força material, han d'ésser extremats en la serenitat, i fins en la cortesia. Però ja sabem que sovint qui provoca aquests conflictes no és un partidari eixalbrat, sinó un agent provocador, enemic de la idealitat aclamada. Fos el que fos el cas d'ara—i sembla clar que era el darrer—, ens cal protestar amb tota energia d'aquesta repressió que qualificaríem de descomunat, si no fos que, malauradament, és ben corrent.

I ara un advertiment als nostres amics. Aquests fets proven que el món dona voïtes, però que hi ha mentalitats que no evolucionen. Tinguem prou seny per deixar-los el monopoli del ridícul. No volgüem seguir el camí de la cridoria estrident i desproporcionada a la força real de la col·lectivitat i fins a l'estat d'esperit del que crida. Per

que pot i deu exercir tothom, els mateixos que durant la dictadura han desempenyat càrrecs públics, l'han de rebre d'una manera comprensiva, perquè tot i salvaguardar-los les seves persones, redueix en molt la responsabilitat personal de la comparsa en l'obra nefasta de la dictadura.

Diem això perquè sembla que algú que pot entorpir momentàniament la nostra missió informativa, potser no ha capít prou bé les intencions del govern sobre aquest particular. Cal, doncs, deixar ben clar que aquesta tasca no pot ésser privada per satisfer compromisos polítics o amistats particulars amb una ordre de prohibició més o menys dictatorial i extemporània, més quan una actuació semblant representaria un tracte de favor vers una gent que avui no són altra cosa que uns simples ciutadans com tothom.

No creiem dir res de més si diem que, conscients del nostre deure, creiem necessari en bé de la ciutadania, tan de temps vexada, fer ús d'aquesta autorització de les actuals circumstàncies, amb tota la responsabilitat que calgui.

triumfar cal una obra silenciosa, quotidiana, humil, de propaganda i de formació, i els batuerns no fan sinó destorbar-la. Mirem els provocadors amb tot el menyspreu que mereixen i seguim la nostra via callada, que és molt llarga, però ben segura.

Una Comissió

Al Casal Català ha quedat constituïda la comissió d'acció política, formada pels senyors Joan Vilanova, president del Casal, Candi Agustí, per la Lliga, i Josep Figueres, per Acció Catalana.

Es un encert aquesta designació, tan perquè deixa una representació digna als dos partits que figuren al Casal, com per la plena solvència de les persones que la formen, les quals frueixen d'un prestigi polític ben meregut, sobre tot després de sis anys de persecucions que no han aconseguit afèblir llur fermesa.

Un fet significatiu ⁽¹⁾

Comentari a una lletra

Des de la caiguda de la Dictadura s'ha parlat per tothom, i per cert ben assenyadament, de la disbaixa econòmica que ha regnat, arreu, durant tot el seu govern i s'ha atacat, potser amb excessiva prudència, la ruïnosa administració de tots els ex-dictadors.

GASETA D'OLOT ha començat també aquesta feina de fiscalització publicant el total de despeses en viatges i àpats, subscripcions i homenatges fets per els Ajuntaments de la Dictadura. I des del primer moment els dos ex-alcaldes dictatorials, amb una pressa excessiva, han sortit al pas de les dades publicades amb una simple relació de les despeses fetes per els conceptes al·ludits.

Això per a nosaltres és un fet ben significatiu, ja que el total de la relació que ells donen és el mateix que donàvem nosaltres. Sembla, doncs, que el senyors Hostench i de Roca, vulguin dir-

nos, amb la seva lletra, que ells les pessetes les han gastades d'aquesta manera i que les consideren molt ben gastades i que per tant s'ha acabat la qüestió. I certament fóra així si continuessim amb aquell règimen absolutista, que els era tan car, i en el qual no calia mai donar compte de res al poble.

Però ara és diferent. Ara cal que ens diguin quelcom més. No n'hi ha prou de dir-nos de la manera com han gastat aquestes pessetes. Cal que ens diguin també perquè i amb quin fi les han gastades així.

Els republicans, volem saber perquè s'ens ha fet contribuir, amb el diners del poble, i per cinc vegades durant dos anys, en homenatges contraris al nostre ideal i a la nostra manera de pensar.

Els liberals demanem que se'ns digui, per quina raó, amb els diners de la Ciutat, vàrem haver de figurar, contra el nostre voler, en aquells homenatges a l'absolutisme.

El obrers exigim que se'ns digui perquè se'ns féu contribuir a l'homenatge al general Martínez Anido.

(1) Per causes alienes a la nostra voluntat, aquest article no pogué sortir la setmana passada.

I els catalanistes exigim que se'ns donguin explicacions del perquè, amb els nostres diners comunals es portà a cap aquell viatge a Roma tan essencialment anticatalà.

Mal en temps dels vells polítics, tant desprestigiats per la Dictadura, s'havia vist una cosa semblant! Que els diners de les corporacions populars haguessin de servir en profit d'un partit polític i en homenatge als seus homes més destacats!

Abans de la Dictadura tots els partits polítics havien fet homenatges, subscripcions, àpats i viatges però sempre s'ho havien pagat de la seva butxaca els mateixos entusiastes de cada partit.

Nosaltres, senyors de la Dictadura, no ens queixem pas de que, durant aquest temps, els monàrquics hagin dedicat homenatges, els absolutistes hagin fet subscripcions i que hi hagi hagut àpats i viatges a dojo. Del que ens queixem, amb tot el respecte degut a les persones, del que protestem fermament i el que no podem permetre és que aquests homenatges, aquestes subscripcions i aquests àpats i viatges els haguem hagut de pagar també nosaltres.

Per això diem que la vostra lletra és un fet altament significatiu perquè ve a ésser com a un reconeixement públic que tota la vostra actuació no ha estat altra cosa que fer mèrits continuament, davant d'aquells a qui devieu el càrrec, mostrant-vos a tothora disposats a actes d'agraïment pel favor rebut de la vostra autoritat.

Però cal que tingueu en compte, senyors, que ni és de sentit comú ni és de justícia que el vostre agraïment l'hagi hagut de pagar el poble.

Tal com prometèrem als senyors Rafel Hostench Quintana i Ramon de Roca Bassols, inserim a continuació el detall de Subscripcions i Homenatges que ascendeixen a

3.175'45 pessetes

com constatarem en el número VII del nostre setmanari:

SUBSCRIPCIONS I HOMENATGES

1924	Octubre. Para enviar un recuerdo a los soldados del Regimiento Asia en Africa, entre los cuales hay alguno de esta ciudad . . .	100
1925	Junio. Comité Regional mutilado Africa . . .	250
	Julio. Comité Homenaje Duquesa de la Victoria . . .	100
	Novbre. A Srta. Teresa Barrera, donativo para el aguinaldo del soldado . . .	250

1926	Junio. Suscripción para ex-prisioneros españoles, con motivo de la rendición de Abdel-Krim . . .	100
	Novbre. Suscripción a favor Españoles y Cubanos . . .	150
1927	Marzo. A presidente Comité ejecutivo Homenaje al Exmo. Sr. Capitán General Don Emilio Barrera . . .	100
	A Presidente Junta organizadora monumento nacional Exmo. Sr. Marqués de Estella. . .	100
	Mayo. Al Obispo de la Diócesis, limosna para la visita canónica «ad Limina» a S. S. el Papa . . .	100
	Al Sr. Alcalde de Gerona, para adquirir bastón mando Exmo. Gobernador Civil de la Provincia . . .	100
	Adquisición ejemplares «Emociones Alma Olotense» del Sr. Juanola . . .	43'75
	Septiembre. Suscripción para la Ciudad Universitaria . . .	500
	Dbre. Junta Mutilado e inválido campaña Africa, adquisición 73 títulos . . .	146
1928	Febrero. A Comisión nombrada en la Ciudad de Barcelona para ofrendar al Rdo. P. Luis Falguera, las insignias de la encomienda de Alfonso XII . . .	150
	Abril. A Comisión organizadora Homenaje al Exmo. Gobernador Civil de la provincia Sr. Chamorro, cantidad que corresponde a este Ayuntamiento según reparto . . .	177'90
	Octubre. Al Exmo. Gobernador Civil de la provincia, suscripción Homenaje Marqués Estella. . .	150
	Al Consejo Provincial de Fomento, suscripción para socorrer damnificados incendio bosques . . .	150
1929	Mayo. A D. José Pont, presidente Junta Provincial monumento a S. M. la Reina Doña María Cristina . . .	150
	Nvbre. Homenaje Nacional al Exmo. Sr. Severiano Martínez Anido, Ministro de la Gobernación . . .	50
	Id. id. a D. Eduardo Aunós, Ministro Trabajo. . .	50
	Suscripción Semana Litúrgica-musical . . .	50
	Subvención a la «Unió Esportiva de Sans» con motivo de la vuelta a Cataluña . . .	50
	Diciembre. A Exma. Doña Elena Campos de Barrera, esposa del Capitán General de esta región, por 124 tickets a beneficio del mutilado de Africa . . .	117'80
	Al presidente de la Comisión para erigir en Barcelona un monumento a la república de Cuba y a su Ilre. Presidente el Gral. Machado . . .	40

Comentaris? Comentariem despesa per despesa i ens fariem pesats i tot. Tants comentaris ens suggereixen!!! Serà, doncs, preferible que diem quatre coses al marge de la lletra dels senyors Hostench i de Roca per aclarir la nostra posició. I així diem:

Que la nostra intenció en donar compte d'a-

questes despeses no és altra que la d'enterar-ne el públic, que és el que paga, amb el ben entés més absolut que ningú s'atrevirà a donar-hi una altra interpretació que aquesta. Ens sembla que després de sis anys i escaig de fer ells el que els semblava sense donar compte a ningú tenim dret a saber quant ens ha costat la brometa. Ara que l'Ajuntament de Barcelona ha declarat lesiu l'inversió de les 100.000 pessetes per l'homenatge a Primo de Rivera, la nostra aspiració trobem que és ben modesta. No volem fer més que exposar números. Per què els dol aquesta publicitat?

Que cal deixar ben clar que el resultat total que donàvem nosaltres és enterament exacte al d'aquests senyors, i per tant que no té la seva lletra ni l'oportunitat, ni l'interès, d'una rectificació. Cal remarcar ben bé això. Cal remarcar que aquesta lletra és una *ratificació* i no una rectificació.

Que no n'hi ha prou que aquestes dades constin a ca la Ciutat, sinó que cal, mentre hi hagi un ciutadà que les ignori, publicar-les i fer-les-hi saber perquè no les oblidí mai més i les aprengui de memòria. Així s'acabarà de convèncer quant car resulta el luxe d'una Dictadura integrada per intel·ligències tan despertes i amb figures tan estadistes que necessiten com a cosa indispensable viure a l'escalf estimulant de banquets i homenatges per ells mateixos organitzats, talment com si fóssim a Xauxa, com si tinguéssim ja tots els problemes resolts i del sobrant es poguessin improvisar disbauxes a tot gas.

Que referent al motiu de la seva lletra, que diu que és per a evitar males interpretacions, nosaltres diem que no sabem que ningú pugui donar a aquella ratxa de despeses completament inútils, altra interpretació que la de fer-los còmplices del general desenfrè econòmic innecessari, per haver acceptat uns càrrecs als quals els estava vedat el dret de tenir criteri propi en cap qüestió, veient-se obligats a obeir cegament

totes les ordres vingudes de més amunt. Dir això és dir una veritat com un temple.

Que referent a allò altre que per aquesta vegada deixem de guardar el silenci que ens havíem imposat, trobem que el que els interessa més és callar. Hi han coses que no tenen defensa. Després, no troben aquests senyors, que després de sis anys, quatre mesos i tretze dies d'amenaques i prohibicions d'ocupar-se de la cosa pública, tenim dret a parlar? Diu que s'havien imposat guardar silenci... A nosaltres, al poble, a l'opinió, a la ciutat, fa sis anys, quatre mesos i tretze dies que ens l'havien imposat els altres aquest silenci. Trobem molt natural que ja que durant aquests temps no ens han deixat obrir boca, ara ens deixin dir la veritat. Solament la veritat. No fal·làcies ni injúries, la veritat. No injustícies ni personalismes, la veritat. No l'anèdota privada, sinó la pública veritat.

I ara no ens cal res més, per a descongestionar els semblants dels nostres lectors, que cridarlos l'atenció sobre aquella partida de Subscripcions i Homenatges que diu:

Adquisició exemplares «Emociones Alma Olotense» del Sr. Juanola, 4375 ptas.

Aquesta és la més insignificant, però també la més divertida.

L'«Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana»

El digne president del Casal Català, Joan Vilanova, en el seu discurs del passat diumenge, acabà dient: «Cal fer-se soci de la «Protectora de l'Ensenyança Catalana». Raó sobrada hi ha en aquest consell, si admetem com a tasca elemental la de cooperar a un major grau de cultura de les generacions que puguen que, com molt bé digué el poeta en la cançó posada en llavís dels nostres infants:

«...som la llavor, som el gra,
som la cullita que vindrà.»

De «La Tradició Catalana» (?) n.º 328—15 de Desembre de 1923.

«Ab gust consignem que un bon sector de premsa qu'ens honora ab el el seu cambi, ha reproduït en llurs planes, el bell article de Els Sometents), que, degut a la trempada ploma del car redactor «Fidel Català», aparagué dies enteres en el nostre periòdich.»

¡Llàstima de xicot que es limiti a escriure en un periòdic tan petit! Si les grans agències el coneixen, li faran oferta a corre-cuita.

Cal fer-se soci de la «Protectora» per un sens fi de raons a l'abast de tot ciutadà que ha estudiat a fons la importància que per Catalunya té la resolució del reconeixement dels seus drets i els camins millors a seguir per fer-nos-en dignes. La «Protectora» viu per damunt de totes les tendències polítiques. Al costat de republicans i lliure-pensadors s'hi ajunten catòlics fervents i digníssims sacerdots animats tots ells per un comú denominador que és la Cultura, veritable estel i guiatge de l'amor a Catalunya i als catalans. La feina de la «Protectora» és la de crear i fomentar escoles i publicacions destinades a totes les assignatures catalanes; organitzar concursos de Gramàtica, Ortografia i Història i anar guanyant en la difusió i perfecció de l'idioma que parlem, tal com ho fan els pobles que tenen consciència d'ells mateixos.

L'endarreriment pedagògic, el semi-analfabetisme i l'analfabetisme tan extesos en totes les classes socials de la nostra terra i d'una manera especialíssima en la nostra comarca, sense distinció de classes socials, són un de tants resultats de la negligència de l'Estat i la falsificació, l'adulteració dels mètodes d'ensenyament, que tants danys causen i tants errors provoquen en la societat. La manifesta diferència de l'estudiant català amb el de les altres regions que tenen els llibres de text escrits amb la mateixa llengua que pensen i parlen, els posa en un pla d'inferioritat, en una desigualtat de circumstàncies onerosa pels que es veuen obligats a aprendre i a examinar-se en un idioma que no és el seu. La hostilitat que l'Estat Espanyol ha sentit sempre per la instrucció, s'acaba de manifestar amb aquest procedir de violència anti-pedagògic i anti-natural que se'ns condemna als catalans.

Cultura convé a l'obrer per millorar la seva situació i cultura convé a tot home que s'estima. Les campanyes per la depuració de l'idioma, per el refinament de costums, per excloure de les converses corrents les paraules grolleres i les blasfèmies, seran pura fantasia espectacular si no es basen en obres d'ensenyament, en obres precisament com la de la «Protectora», que supleix les llacunes oficials en matèria tant delicada i important i d'una manera positiva.

Està provat per els mateixos inspectors oficials d'altres regions que actuen a Catalunya que el millor vehicle per aprendre rapidament totes les assignatures i tots els idiomes és, com a primer esglaó, el coneixement gramatical de l'idioma propi. No és estrany, doncs, que els infants que amb més perfecció i depressa parlen l'idioma castellà, són els de les escoles on el català hi és ensenyat, fenomen constatat també amb els alumnes que aprenen simultaniament el francès, etc.

La resistència que sempre ha posat l'Església i tots els catòlics que ho són de debó per evitar que el Catecisme sigui ensenyat en altre idioma que el que «pensen, parlen i millor entenen els deixebles» és un fet altament significatiu. No és pas lògic, però, que les altres assignatures siguin tractades diferentment, i si alguns mestres —generalment els més ineptes— es neguen a ensenyar Gramàtica catalana, tot i comprnent el dany i la pèrdua que ocasionen en els coneixements i en l'avenç

normal dels alumnes, són els pares, sostenidors amb els seus cabals del personal del Magisteri i els afectats més directament en que sigui aprofitat seriosament el temps d'assistència a l'escola, els que deuen sol·licitar-ho insistentment.

La formació defectuosa de molts mestres que ho són sols de professió sense sentir-ne l'elevat apostolat i compleixen el seu comès mecànicament i de mala gana, és altament perjudicial, com també ho és el seu empirisme arcaic que, per una abúlia inexplicable—una mandra de cervell i de voluntat—es resisteix a ensenyar i deixen de donar la més lleu explicació de l'idioma català i el prohibeixen terminantment, per no haver de passar per la vergonya de posar en evidència la seva ignorància davant dels seus deixebles i prefereix ensenyar sense ésser prou comprès que fer el petit esforç que li comportaria un poc exercici. Ja compremem quanta pena els faria haver de confessar la seva manca de coneixement de la llengua dels deixebles i, moltes vegades d'ells mateixos.

Aquest mestres i mestresses són els més directament culpables de la incultura de què tant ens planyem i dels estralls que causa. Aquests mestres i mestresses tenen una greu responsabilitat que encara tinguem a Catalunya aquest tristíssim exemplar de l'home que escriu en un llenguatge grotesc mig català i mig castellà, que ha fet célebres les cartes dels «soldats i les minyones de servei» o llenguatge «municipal», que representa un percentatge elevadíssim a casa nostra per vergonya de tots i que comprèn tots els estaments de classe mitja i humil.

Es per aquests motius que, a més de saber triar bé els mestres cal protegir les institucions que, integrades i dirigides per pedagogs de tota mena que han coincidit a apreciar d'on venen els principals defectes que ens rebaixen, treballen amb fe i continuïtat exemplars a anar canviant la lamentable fesomia que ofereix la instrucció a casa nostra.

Olot, que fins ara ha estat de les menys interessades en aquesta benemèrita obra, cal que reaccioni i es posi en el lloc que deu estar, puix és de doldre veure una infinitat de poblacions de menys importància que quintupliquen el nombre d'afiliats a la «Protectora» Es de creure que anirem evolucionant.

Per Catalunya i per la democràcia

El senyor Joan Capdevila, seguint la generosa campanya començada, ha presentat a la Comissió Municipal Permanent tres proposicions que han estat aprovades per unanimitat. L'honor de Catalunya ultratjada i el benestar del poble esclavitzat són els principis que les informen. En la primera es sol·licitava la derogació del decret d'odi

a Catalunya i la concessió d'una general amnistia pels presos socials; en la segona la creació d'una Colònia Escolar i en la tercera que es complís l'acord del darrer Ajuntament popular que declarava festiu el primer de maig pels empleats i obrers d'aquest municipi, acord que fou conculcat pels que feien d'Ajuntament en temps de la Dictadura.

Heus ací el text d'aquestes encertades proposicions:

«Exm. Senyor:

Es cosa sobradament sapiguda que qui va erigir-se en Dictador el 13 de Setembre de 1923, mancà a la seva paraula als pocs dies, i demostrant l'odi a les diverses nacionalitats amb llengua pròpia, que constitueixen l'Estat Espanyol i sobretot a Catalunya, el dia 18 de l'esmentat mes i any dictà un Reial Decret prohibint que pogués hissar-se ni ostentar altra bandera que l'Espanyola imposant als infractors càstigs severos.

Tots sabem que a conseqüència d'aqueixa disposició, no solament foren perseguits i emprisonats moltíssims catalans, aplicant-los les sancions ordenades, sinó que la persecució va agreujar-se amb detencions de caràcter governatiu totes inqualificables i inconfessables, les quals serviren de mida preventiva per a evitar que una sentència absolutòria o un sobresseïment deixés sense punició un suposat acte qualificat de delictiu, denunciat sempre per mitjà del repugnant anònim, i per a satisfer venjances vessàniques de subjectes a morals.

Ha de tenir-se en compte que el meritat Reial Decret que bé pot qualificar-se d'atemptat als principis bàsics de llibertat i democràcia era una contradicció clara i terminant dels preceptes de la llei de Jurisdiccions, llei d'excepció i per tant impròpia d'un segle en el qual els drets de l'home i de les col·lectivitats foren reconeguts per tots els governs conscients del món, car aquella llei en l'article 2on. imposava una sanció als que ultratgessin la REGIÓ, Províncies, ciutats i pobles d'Espanya i les seves banderes i escuts.

Resultat d'aquest context és que el Dictador i els seus satèlits feren mancament a dita legal disposició sancionada per les Corts, ultratjant en gran manera la nostra Santa Bandera barrada, per tants conceptes digna de respecte i veneració

Ara, doncs, que ha caigut la Dictadura, que sembla que els vents de llibertat tornen a la nostra terra, que es va a la pacificació d'esperits i a una política de comprensió i d'efusió, no ha de continuar vigent una disposició dictada per un govern absolut, que fereix en el més íntim els sentiments de Catalunya; i per això entén el sotasignat que la Comissió Permanent de l'Ajuntament d'aquesta ciutat, ha d'unir la seva petició a la dels altres Ajuntaments de la nostra terra demanant la derogació de dit Reial Decret.

Simultàniament amb aquesta petició deuria la Comissió Permanent ratificar el telegrama que fou expedit a l'Exm. Sr. President del Consell de Ministres el 8 de Març últim, i reiterar-li el seu desig que es concedís una general amnistia per als presos socials.

Per tot lo dit, el sotasignat presenta a l'aprovació de la Comissió Permanent la següent proposició:

PRIMER.—Que s'enviï atenta comunicació a l'Excentíssim Sr. President del Consell de Ministres demanant-li la immediata derogació del Reial Decret del 18 de Setembre de 1923 prohibint l'ús de la bandera Catalana.

SEGON.—Que se li demani que es concedeixi una general amnistia per als presos socials.

Cases Consistorials d'Olot, a 28 d'Abril de 1930.

«Exm. Senyor:

L'esforç que ha de fer la classe proletària, per aconseguir lo indispensable per atendre a les més preemptòries necessitats de la seva família donades les circumstàncies actuals, el viure en estatjes on hi manquen les més rudimentàries condicions higièniques, fa que l'obrer que, complint els deures que s'imposa en contraure matrimoni i constituir una llar, no trobi ni per a ell ni per als seus fillets aquelles comoditats, aquell relatiu benestar a què té dret tot home lliure i ciutadà conscient.

Es tristíssim, que aqueixes tendres criatures a les quals en moments importantíssims de la seva vida els seran exigides totes les obligacions que la seva condició de ciutadà els imposa no puguin gaudir en els moments més crítics de llur adolescència, quan de crisalide es converteixen en papallona, d'aquells relatius avantatges a que tothom té dret.

Per això i sense perjudici de presentar en el seu dia a la Comissió altres propostes, entén el sotasignat que és hora ja que l'Ajuntament d'Olot, dintre els seus mitjans i demanant l'ajut de totes les persones acomodades, naturals o jurídiques, pugui fer quelcom a favor d'aqueixes tendres criatures.

Una de les coses que millor podria instaurar-se amb caràcter definitiu, seria el poguer enviar cada any a una població de la costa gironina, aqueixa Costa Brava que és orgull de Catalunya i enveja de tothom, una Colònia Escolar, a fi que l'aigua i els aires del MARE NOSTRUM, d'aqueix mar que fou el bressol de la civilització, els hi dongués salut i enfortint-los poguessin el dia de demà no ja solament fer cara amb més braó a les moltes contrarietats de la vida sinó també afermar l'amor a la nostra terra, car no en va recordarien que d'aquelles platges en sortiren, entre altres gestes dels catalans, les del Gran Rei Jaume I en conquerir Mallorca i l'expedició dels Almogàvers a Orient.

No dubta el sotasignat dels sentiments racials, caritatius i humanitaris de la Ciutat d'Olot i per tant creu, innecessari reforçar la seva petició amb més arguments i per això que presenta la següent proposició:

Que la Comissió Permanent, sense perjudici d'obtenir la ratificació del Ple si necessari fos, nomeni tres Regidors a fi que posant-se en relació amb les entitats,

premsa i forces vives d'aquesta ciutat estudià la forma de portar a cap el pròxim istiu el projecte exposat.

Cases Consistorials d'Olot, a 28 d'Abril de 1930.»

«Exm. Senyor:

L'últim Ajuntament popular, del qual formava part el sotassignat prengué per unanimitat el 18 d'Abril de 1922 l'acord que el dia primer de Maig de cada any fos considerat dia festiu per als empleats i obrers d'aquest municipi.

Tots sabem que durant el temps de la Dictadura, no sols no va donar-se compliment a dit acord, sinó que va privar-se a la classe obrera que en ús d'un legítim dret pogués donar esplai als seus sentimentalismes, celebrant la festa del treball.

Ara, que si bé no estem en un règim de llibertat tal com és desitjat per la quasi totalitat dels catalans, podem almenys actuar tant en els deures privats com en els públics amb un gran marge de tolerància, entén el sotassignat que ha de donar-se compliment a l'acord esmentat, majorment quan a petició seva va aconseguir que poguessin els empleats d'oficines gaudir de festa en la tarda del Gloriós Patró de Catalunya, Sant Jordi.

A aquest fi presenta la següent proposició:

PRIMER.—Que es declari urgent.

SEGON.—Que donant compliment a l'acordat en data 18 d'Abril de 1922, sigui declarat festiu el dia Primer de Maig pròxim, sense descompte de sou, si algun d'ells treballa a jornal.

Cases Consistorials d'Olot, a 28 d'Abril de 1930.»

De Colom a Canaletes

AMNISTIA, ENCARA

El clam d'amnistia ressona encara arreu de Catalunya. No n'hi ha prou. La magnanimitat i indubtable afany de complaure a l'opinió catalana del general Berenguer, i que no vull posar en tela de judici, s'han vist enterbolits per el *covachuelismo* entrebancador de la burocràcia curialesca.

A cada moment es presenten dubtes que cal consultar i aclaracions que cal esperar de la superioritat; mentres tant dintre de les presons esperen encara uns ciutadans a que arribi per a ells l'hora de la tan cobejada llibertat i a la frontera esperen altres que els sigui permès el retorn a la llar.

Ja van vinguent-ne poc a poc. Avui un, demà un altre, i el perdó, com les cures de règim, llargues i enutjoses, s'ha d'anar prenent amb compta-gotes.

Queden, a més, una bona colla de ciutadans que de fet són també mereixedors de la gràcia de l'amnistia. Són els presos socials, empresonats en condicions d'excepcionalitat i per als que hom demana així mateix el perdó. I consti que poso la paraula «perdó» per a no tenir de trencar-me el cap per a trobar la paraula justa i que de passada no corri perill jo de trencar-me el coll.

Perquè, senyors, la «pacificació dels esperits» no deu

estar encara completament assolida, per quan no li és pas permès al periodista, ni al pensador, ni a l'home públic, el dir tot el que caldria dir en aquests moments, ni tampoc li és possible al ciutadà fer ben bé tot el que li plagui, baldament no sigui res que aparentment pugui semblar pecaminós.

Aixís, doncs, si exposat és, per exemple, parlar del retorn d'En Macià—si és que torna, que en definitiva no se sap—no menys ho és l'anar a esperar a un amic al baixador del Passeig de Gràcia en certes diades en les que els *matalassers* han trobat contracte per a fer feina a tot gas.

La manca d'extensió de l'amnistia donada fins avui, fa que s'hagi ajornat ja per segona vegada l'«Apat de Germanor» que estava anunciat per avui al Restaurant del Parc de la Ciutadella. Hom diu que l'ajornament serà indefinit i tal vegada això respongui millor al criteri de molts de catalans, que consideren que no és aquesta la forma més adequada d'expressar el desvetllament del nostre poble.

El succés de la setmana l'ha assolit Lola Anglada amb l'exposició d'obres seves, oberta a la Sala Parès, a benefici de la Campanya Pro-Presos, i tancada suara, després d'haver estat adquirides totes les obres exposades.

I no és a l'èxit material de l'exposició a que vull referir-me, sinó a la significació espiritual de l'acte. El bell gest de la xamosa i gentil artista catalana, la col·loca certament en els primers llocs del nostre ressorgiment ciutadà. Lola Anglada fa honor a la dona catalana i el públic barceloní ha sapigut posar-se a l'altura que l'organitzadora de l'exposició Pro-Presos es mereixia i tenia dret a esperar. Felicitem-nos-en. Això és més important i més trascendental que un àpat.

Un altre artista català ha tingut també un bell gest, que no volem que resti sense consignar en aquestes ratlles. I sobre tot, per tractar-se d'un artista que podem considerar com a mig olotí, per tal que ha passat llargues temporades a la nostra ciutat.

He anomenat En Josep Llimona, l'eximi escultor.

Quan tants d'homenatges i auto-homenatges s'han adjudicat als que, amb més o menys encert, han contribuït a la realització de l'Exposició Internacional de Barcelona, restava sense homenatjar l'element obrer, el qual havia aportat al Gran Certamen quelcom d'una valor inapreciable. El seu esforç personal, la seva suor, i—no podria assegurar-ho—qui sap si alguna vegada la seva sang i tot.

A remeiar aquesta omisió ha acudit l'actual Comitè de l'Exposició, organitzant per al Primer de Maig un homenatge a l'obrer de l'Exposició. Un dels actes consistirà en la col·locació d'una estàtua representant un obrer, en els jardins de davant del Palau de la ciutat. Doncs bé; l'autor d'aquesta escultura, En Josep Llimona, cedeix els seus drets d'autor de la dita obra d'art, per a contribuir al susdit homenatge, segons ho manifestà ell mateix al senyor Alcalde. La fina sensibilitat de l'ànima catalana té amb això un altre «tanto» per apuntar-se, i el volgut amic En Josep Llimona—amic meu i de tants d'olotins—pot estar ben segur que la paga que haurà

per la seva obra d'art, serà molt superior al grapat de pessetes que podrien haver-li donat. Tindrà l'agraïment dels obrers catalans, que és com dir l'agraïment de tot Catalunya.

ROC DE MONTSACOPIA

Barcelona, 27 Abril 1980.—(Escrit expressament per GASETA D'OLOT).

Amoretetes

*Vaig sentir, fa molt pocs dies,
de boca d'un foraster:
a Olot es veu pel carrer
molts pilons d'escombraries.*

—
*Una escola catalana
es parla molt d'establir,
jo crec que els cines d'aquí
ho veuran de bona gana.*

—
*El jovent de la ciutat
té una gran afició al xut;
¡quantas cosses s'han perdut
per no haver ben apuntat!*

—
*Si voleu sentir dir mal
del batlle i dels regidors,
aneu en dia plujós
per certs carrers de raval.*

—
*Lo de l'aigua de les Deus
jo no sé si està acabat,
pro si es deixa soterrat,
crec que és pensar amb els peus..*

—
*¿Que jo us digui què ha passat
sobre allò que es denuncià?
pregunteu-ho al capellà,
potser ell n'està enterat.*

—
*Un assumpte que em desplaui
m'obliga avui a marxar,
com que ja em penso tornar,
a reveure;*

PEPET GRAU

La festa dels Patrons de Catalunya

Les solemnitats religioses.—Aquesta setmana ha estat celebrada la festa dels nostres Sants Patrons, la Mare de Déu de Montserrat i Sant Jordi, amb lluídes funcions religioses i profanes. Les religioses tingueren lloc totes a l'església dels P. P. Caputxins.

Dissabte al vespre hi hagué, amb molta concurrència, una solemne visita espiritual a la nostra Patrona. Hi predicà eloqüentment el meritíssim Director de la Confraria i caríssim amic, P. Basili de Rubí, Vicari del convent, que tan ha treballat, i amb tan d'èxit, durant aquests anys de persecució per augmentar la importància de la mateixa, que avui, gràcies a ell, es troba més poderosa que mai. Ens féu presents els nostres deures envers Déu com a patriotes i envers la Pàtria com a cristians. Al besa-mans, distingides senyoretetes repartiren boix de la Muntanya de Montserrat.

Diumenge, a les 10, hi hagué ofici solemne a honor dels Patrons. La concurrència que s'hi aplegà fou extraordinària; n'hi ha prou amb dir que foren adquirits 960 clavells i, donant-ne un a cada un dels fidels, en restaren molts sense. La capella del convent, amb alguns joves de la ciutat i acompanyats de l'orquestra «Unió Artística», cantaren la missa. Oficià el P. Basili, assistit del bons amics i cultes escolapis, P. P. Joan Profitós i Climent Ferreres. Acabat l'ofici hi hagué besa-mans, dufant el qual gentils senyoretetes repertiren els clavells. El P. Joaquim del Port de la Selva, féu el sermó, que fou eloqüent i vibrant de religiositat i de patriotisme; posà de manifest l'obligació de l'amor patri, palesada en les planes de la Bíblia, i en el mateix Evangeli, i com aquest amor es manifestà ben clarament en la vida de Sant Jordi; ens mostrà també els motius particulars que com a catalans tenim d'estimar la nostra terra i després l'agraïment que devem a Déu i a la Mare de Déu de Montserrat per haver-nos donat una pàtria, i perquè aquesta pàtria és Catalunya, tan gloriosa en tots els ordres. Durant tot el matí foren dites misses a l'altar de la Mare de Déu.

Al vespre, a dos quarts de vuit, hi hagué visita a la Mare de Déu. Hi féu una breu al·locució el nostre respectable amic P. Ezequiel de Mataró, Guardià del convent; fou una mostra de la vàlua oratòria del P. Ezequiel, que complagué extraordinàriament la nombrosa concurrència.

Dilluns fou celebrada una missa pels confreres difunts.

Festes civiques.—Animadíssimes foren totes les festes d'esbarjo organitzades amb motiu de la «Festa Major de Catalunya».

Volgué el «Casal Català» que el primer acte tingués aquell caire popular que antany tenien totes les seves festes; a aquest fi disposà per el dia 22 d'abril, vigília de Sant Jordi, una audició de sardanes a la Plaça Major, que tingué lloc entre set i nou de la vetlla, a càrrec de la cobla «La Principal de La Bisbal». Una gran gentada emplenà la plaça. El poble olotí respongué com abans, amb entusiasme, a la crida.

El mateix dia, a les deu de la nit, la mentada cobla.

donà una selecta audició de Sardanes al «Casal Català» i aquells amples salons foren emplenats de gom a gom per socis i familiars.

El dia de Sant Jordi, novament tingué lloc al «Casal Català» una altra ballada de sardanes, amenitzades per la cobla local «La Principal Olotina».

El diumenge, dia 27, diada de la Mare de Déu de Montserrat, hi hagué sardanes a la plaça Vayreda, a la sortida de l'ofici celebrat a l'església dels P. P. Caputxins. A la tarda, concert al «Casal» i sardanes a la Font Moixina i a la nit novament sardanes davant l'estatge del «Casal».

El mateix diumenge tingué lloc també un gran àpat de germanor molt ben servit en el propi saló d'actes del «Casal» per En Jaume Nogués. Hi assistiren més de cent comensals, entre els quals hi havia algunes senyores. A l'hora dels brindis parlaren els senyors Vilanova, Figueres i Masramon, que foren molt aplaudits. El senyor Vilanova, digníssim president del nostre «Casal», digué que en aquells moments per el càrrec que té dintre l'entitat prescindiria de les seves idees personals per sentir-se solament president del «Casal» acoblament de patriotes arborats tots d'amor a la terra catalana, féu un elogi de la dona catalana que en aquesta nova etapa de lluita vol figurar a la avantguarda, va retre homenatge a les noves joventuts freturoses de llibertat en les quals vol albirar-hi els homes de demà i acaba saludant els amics de fora assistents a l'àpat, la premsa local que sent i propaga l'amor a les nostres coses i els amics tots que volguent-ho no pogueren assistir a l'acte.

El nostre company Figueres, féu un crit a la llibertat fuetejant els qui no recordant-se del temps que correm, volen sentir-se encara petits dictadoretts per evitar la crítica de coses passades. Acabà proposant que fos enviat al general Berenguer un telegrama demanant l'Amnistia per als presos socials.

El senyor Masramon felicità les senyores i senyorettes assistents a l'acte en les quals hi volia veure la representació de la dona catalana; criticà fortament les immoralitats passades i recomanà la confecció d'un cordó ben fort i resistent per a servir de separació entre els delators i espies d'aquests darrers temps, de la gent decent i noble.

Finalment es donà compte d'uns telegrams creuats entre els catalans de Besalú, que en aquells moments també celebraven un acte, i el «Casal Català».

Acabat l'acte i reunits els socis familiarment al saló-café, la concurrència fou obsequiada amb cançons catalanes per la gentil senyoreta Carme Nogué, notable solista de l'Orfeó Popular Olotí i per el senyor Descals Aubert, acompanyats al piano per la distingida senyoreta Lola Mas.

Una distinció merescuda

El senyor Lluís Torras i Nató, benivolgut amic i compatriota nostre, ha estat premiat en els Jocs Florals rassel·lonesos de la *Ginesta d'Or* amb el gran diploma d'honor de la secció de prosa catalana, pel seu treball sobre *La típica masia catalana*. Es un honor ben merescut, puix aquest treball és interessantíssim i de gran profit per al coneixement dels costums pagesos en aquesta comarca a finals del segle passat. Nosaltres felicitem de cor el nostre amic i distingit escriptor.

**Demaneu arreu els acreditats Vermouths
CINZANO en blanc i en color. Proveu el apertiu riquíssim Quinat CINZANO.**

**Valuosos regals a tots els consumidors
Unic dipositari en aquesta comarca
Esteve Hostench Trasfí.—OLOT**

Municipals

La Comissió Permanent, en sessió del dimarts, prengué els següents acords:

Assistir, com de costum, a la benedicció de les aigües de la deu de Sant Roc.

Aprovar en principi els comptes municipals de propietaris, pressupostos i cabals corresponents a l'any 1929.

Aprovar el balanç del primer trimestre de l'any en curs.

La relació de despeses per les obres públiques municipals, durant el mes d'Abril.

Així mateix, aprovar els informes del Negociat de Foment en la sol·licitud de varis veïns del carrer del Casal Marià demanant que s'instal·lin dos o tres llums elèctrics; en les dels senyors Puncet, Rodes, Aubert, Prat i Busquets en demanda de permís per certes obres i construccions.

La sol·licitud del senyor Jutglar, demanant un subsidi per a que la seva filla pugui continuar els estudis, passà al Negociat de Cultura per al seu informe.

Seguidament el senyor Capdevila presentà tres proposicions, les que, en conjunt, formen els següents apartats:

Ratificar la demanda d'amnistia general.

Demandar la derogació del Reial Decret de 18 de Setembre de 1923, sobre l'ús de la bandera catalana, etc.

Estudiar la instauració de les Colònies Escolars per a nens pobres, i

Que, conforme a ço acordat en 18 d'Abril de 1922, la Festa del Primer de Maig sigui celebrada pels empleats i obrers municipals.

Tots aquests extrems foren aprovats, sense observació de cap mena.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, sol d'altura, etc.—Raigs X.
GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

N Ò T U L · L E S

RELIGIOSES

Demà a l'església de PP. Caputxins començarà l'octavari de la Divina Pastora i els exercicis pels terciaris i demés devots. Els sermons estan confiats als PP. Macià de Sant Llorenç, Ministre Provincial, Ezequiel de Mataró, guardià, i Ermengol de Sarrià.

Dr. J. M.ª Vayreda.—Metge

EX-INTERN DE L'HOSPITAL CLINIC DE BARCELONA
Visita: passeig de Blay 56, de 12 a 1 i de 7 a 8
Malalties de l'Estòmac i Pulmons.—Raigs X
Radiografia al domicili dels malalts.

CULTURALS

Associació de Música : Olot.—Pel proper dimarts, dia 6, és anunciat el quint concert del curs vuitè, a càrrec del quartet de corda de Viena, «Sedlak-Winkler».

Les noves que es tenen d'aquesta agrupació musical, són immillorables. Aquests artistes venen precedits d'una fama i d'uns èxits sense precedents.

Una vegada més creiem que l'«Associació» s'apun-
tarà un nou èxit.

■ Tal com anunciàvem la setmana passada, avui a dos quarts de deu de la nit, en el «Centre Obrer», l'escriptor gironí En Miquel Santaló, donarà una conferència, parlant de *Eues orientacions cabdals del pensament humà*, i demà, diumenge, a dos quarts de tres de la tarda, en la «Concentració Republicana», en donarà una altra sobre *Els drets de l'home després de la Gran Guerra*.

■ El concert repàs de l'Orfeó Popular Olotí, anunciat per a avui dissabte, dia 3, primer de la sèrie que es donaran mensualment al seu estatge social, ha estat ajornat per l'altre dissabte, dia 10, a les deu de la vetlla.

CONSULTORI- JUBERT MÈDIC-QUIRÚRGIC

Malalties de les criatures.
Malalties de la pell.

Sirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.
Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.—GIRONA

La tasca fecunda i positiva, la tasca que s'aprofita és la que fa la «Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana.» Tot cataà conscient dels seus deures, que desitja una major cultura i sent i coneix l'Ideal català no pot mancar d'esser-ne soci.

POLITIQUES

Dijous, Primer de Maig, foren moltes les postals que d'Olot es trameteren al president del Consell per demanar l'amnistia social.

ESPECTACLES

Demà en el «Casal Marià» tindrà lloc, ajudant Déu, una vetllada a càrrec d'alguns aficionats de la Congregació Mariana per a esplai als assistents al Catecisme. Es posarà en escena el quadret dramàtic que porta per nom «L'Arrepentiment», el bonic sàinet «L'Hereu Pruna» i «La cua del Diable».

■ Molt animats es vegeren els actes celebrats el prop-passat diumenge i dilluns a Sucarrats, amb motiu del seu «Roser», els quals foren amenitzats per «La Principal Olotina» i l'orquestrina «Young-Jazz».

■ El passat dijous, Primer de Maig, en el «Centre Obrer» s'hi representà «La Mort Civil». El públic, força nombrós, en sortí satisfet de debó.

Ho celebrem, més tenint en compte que la recaudació íntegra anava destinada a la subscripció pro-presos.

Companyia Adriàtica de Segurs (Riunione Adriàtica di Sicurtà)

SEGURS VIDA = INCENDIS

L'Assicuratrice Italiana S. A.

Segurs individuals.—Viatges per mar, Col·lectius de obrers, Col·lectius d'empleats, Responsabilitat Civil, Complementari del Segur Vida.

Agent per la província de Girona:

ELISSEU CASTELLS, Bisbe Guillamet, 16. - Olot

■ El poble de Sant Joan les Fonts celebra, demà i dilluns, el seu Roser, que promet ésser molt concorregut. Hi ha contractada la notable cobla-orquestra «Barcelona Albert Martí.»

■ Demà diumenge el poble de Sacot celebra el seu «Roser» amb la estudiosa cobla-orquestra «La Principal Olotina», dirigida pel nostre amic En Marià Espígol.

EN EL BAR DEL PARC

TELEFON, 48

HI TROBAREU HABITACIONS I CUINA CASOLANA, A BONS PREUS.

VARIES

El proper dimarts, dia 6, amb motiu de la festivitat de SANT JOAN ANTE PORTAM LATINAM, Patró dels Impressors, el personal de la nostra imprenta ho celebrarà amb un àpat de germanor als paratges de la Dèu.

■ Els dies 17 i 18 de maig vindrà a donar dues conferències al «Centre Obrer» i «Concentració Republicana», el jove i eloqüent orador Domènec de Bellmunt, tan conegut i benivolgut arreu de Catalunya.

■ La fira del primer de Maig fou molt deslluïda a causa del mal temps. El que fou molt concorreguda.

■ L'Alcaldia ens comunica que es troba exposada a la Secretaria, per 30 dies, la relació d'edificis i albergs de la part rural del nostre Municipi, als efectes de rectificació de la numeració.

■ Amb motiu del Roser d'Amer, la Companyia del tren d'Olot a Girona posarà en circulació un tren entre Girona i Amer, que sortirà de Girona el diumenge, dia 4, a les 14'40, i arribarà a Amer a les 15'54, amb parada a totes les estacions i baixadors, i dilluns, dia 5, farà circular el tren n.º 9 per tota la línia; sortirà d'Olot a les 17, d'Amer a les 18'38, i arribarà a Girona a les 19'47.

■ Durant la fira del Primer de Maig algun «carterista» féu de les seves en la nostra ciutat. Tres foren les persones que es trobaren a faltar llur cartera.

■ Demà quedaran oberts els estancs n.º 1 del carrer Major i n.º 4 del carrer de Sant Esteve.

■ Demà solament estaran obertes les farmàcies dels senyors Llach i Ros.

OBITUARI

Ahir es celebraren solenns funerals per a l'ànima de l'exemplar jove Ignasi Sacrest i Casellas.

L'extraordinària concurrència que hi assistí de mostrà les moltíssimes amistats del difunt i de la seva família, a la qual renovem el nostre sentit pèsam.

■ Ha mort, a Setcases, Na Maria Rigat, nevoda del conegut industrial d'aquesta En Joan Rigat.

Nostre més sentit pèsam a tota la família de la finada. (e. p. d.)

Esportives

Dijous passat, per raó del mal temps, no pogué ésser jugat el partit de futbol anunciat entre l'Olot F. C. i Indústria.

■ Demà el primer equip de l'Olot F. C. es traslladarà a Barcelona per a pendre part al festival organitzat a l'Estadi de l'Exposició.

Redacció i administració: Carrer Nou de Sant Antoni, 7.

**Preus de subscripció: Un any, 7'50 pessetes
Número solt, 0'15 pessetes.**

Impremta de Pere Aubert. Olot

FONDA ROYAL

DE

JAUME NOGUÉS

PLAÇA MAJOR, 16

Hospedatges a bons preus. - Serveis al cobert i a la carta. - Banquets des de 5 pessetes cobert. - OBERT DIA I NIT

No deixi de visitar La Casa de les ESTORES i PERSIANES

Gran dipòsit de persianes cadeneta; qualitats immillorables. - Especialitat en les de fantasia del país i extranger. - Es pinten i arreglen les uades. - MAGATZEMS d'Esparteria i Palmeria.
FÀBRICA d'Escombres.

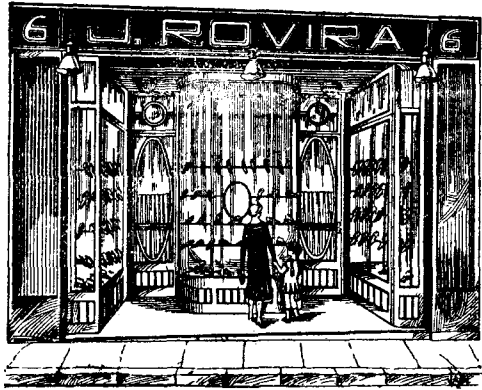
OLOT. - Amargura, 1 (prop St. Esteve)

JOSEP VIVES BERRA

Pintures Decoratives

Nicolau i Martí

Aquesta Casa necessita
Oficials Pintors

GRANS REBAIXES DE PREUS

AL

Palau del Calçat

Sabates per a home i dona

A PREUS DE PARRACS

SABATONES per a mainada, a 1'85

No deixeu de visitar-nos!

Aquesta és la casa dels aconteixements

OLOT — Sant Esteve, 6 — OLOT

EL DE MÉS RENDIMENT

EL MÉS BÓ

I EL MÉS ECONOMIC

**DE VENTA EN TOTS ELS
BONS ESTABLIMENTS**

MODERNA

FARMACIA

LLACH

